

Olje- og energidepartementet
Postboks 8148 Dep
0033 Oslo

Deres ref:
12/713

Vår ref:
OB

Arkiv:
32

Dato:
15.05.12

Høring – endring i petroleumsforskriften leie av produksjonsinnretning

Det vises til brev fra Olje- og energidepartementet av 27.03.12 vedrørende forslag til endring i petroleumsforskriften om leie av produksjonsinnretning.

Oljeindustriens Landsforening, OLF, vil i den forbindelse avgi følgende uttalelse:

OLF kan ikke se at leie av produksjonsinnretninger av rettighetshavere fra tilknyttede selskaper har medført uheldige konsekvenser sett fra et ressursforvaltningsmessig perspektiv og ser derfor ikke behovet for å regulere dette gjennom en endring i petroleumsforskriften. Vi vil ikke utelukke at det kan skje, men mener en bør se etter andre alternativer enn å introdusere regler som på sikt kan gi industrien mindre fleksibilitet i forhold til organisering av riggportefølje som også kan nyttes for produksjonsformål.

Som påpekt i høringsnotatet vil ligningsmyndighetene håndtere de skattemessige aspektene ved behandlingen av rettighetshavernes ligning, og kan fravike avtalevilkårene dersom de avviker fra det som ville blitt avtalt mellom uavhengige parter. I høringsnotatet har departementet lagt vekt på at forsøk på skattemessige tilpasninger kan være en utfordring for ressursmyndighetene, og at dette kan gi samfunnsøkonomisk tap dersom utbyggingsløsningen blir påvirket. Praksis så langt viser at dette neppe har vært noe utstrakt problem i industrien.

OLF mener at myndighetene har tilstrekkelig med hjemler til å kontrollere om leie av produksjonsinnretninger er ressursmessig suboptimal. Skattemessige endringer må fremmes gjennom petroleumsskattesystemet i form av endringer i lov og/eller forskrift.

Ratenivået for rigger er et vesentlig element for lønnsom produksjon og selskapenes mulighet for økt oljeutvinning fra modne felt. Store internasjonale operatører har kontinuerlig fokus på modeller for organisering av riggportefølje som gir stor fleksibilitet i et globalt perspektiv og mest mulig effektiv bruk av porteføljen. Enhver regulering som påvirker fleksibiliteten kan risikere å gi motsatt effekt og dermed økte rater.

Med den foreslåtte modellen, ville for eksempel rigger som ble ledige som følge av moratoriet i USA etter Macondo hendelsen, ikke kunne vært benyttet på norsk sokkel (for produksjonsformål) for det tilfellet at riggen var eiet eller leiet av det norske rettighetshavers tilknyttede selskap i USA (som er tilfellet for flere selskaper på norsk kontinentalsokkel).

I forhold til norsk sokkel aktiviteter er det for eksempel nærliggende å tenke at flere selskaper har rigger som er svært anvendelige og effektive å bruke på norsk og engelsk sokkel på grunn av geografisk beliggenhet. Selv om forslaget er begrenset til produksjonsinnretning, er føringen for hva som er produksjonsinnretning såpass uklar at det skapes uforutsigbarhet. Rigginntak har en lang tidshorison og enhver uklarhet er med på å skape usikkerhet. Risikoen for at selskapene ikke tør å gå inn på lange kontrakter øker som følge av manglende forutsigbarhet. Lange kontrakter vil normalt være gunstige i forhold til ratenivået.

I den grad leie av produksjonsinnretninger fra tilknyttede selskaper er et problem, er OLF enig i at dette først og fremst skyldes interessekonflikter. Disse problemene begrenses ved at beslutninger fattes av et flertall av rettighetshavere, samt at det etter samarbeidsavtalen også foreligger en lojalitetsplikt. Staten har også tilstrekkelige virkemidler til å sikre beste konseptløsning for en god ressursforvaltning ved godkjenning av plan for utbygging og drift, PUD.

Videre er OLF enig med departementet i at det først og fremst er i situasjoner der flere enn en deltaker er tilknyttet utleier at man kan få beslutninger som ikke er ønskelige ut fra ressurshensyn. Er en utbygging gjennomført når en «sale and leaseback» avtale inngås, er det også mindre grunn til å frykte at utenforliggende hensyn påvirker utbyggingsbeslutningen.

Det er en formodning for at avtale om leie av en produksjonsinnretning fra tilknyttede selskaper vil være inngått på armlengdes vilkår, ikke minst på grunn av skattereglene. For selskaper som driver virksomhet innenfor og utenfor petroleumsskatteregimet, vil slike avtaler kunne ha gode forretningsmessige grunner for seg, og være kommersielt gunstige for begge virksomheter. For eksempel kan man tenke seg at noen rettighetshavere ønsker å selge produksjonsinnretningen for å frigjøre kapital til nye utbygginger, mens andre ikke gjør det. Det kan da være en god løsning at noen rettighetshavere forblir på eiersiden av innretningen utenfor petroleumsskatteregimet, mens de øvrige velger å selge sin andel i innretningen. Også på slutten av et felts levetid kan et «sale and leaseback» arrangement ha andre gode grunner for seg, blant annet ved bidra til å forlenge feltets levetid.

OLF mener at regelverket om internprising regulerer om og i så fall hvilken grad prissetting av leide produksjonsinnretninger avviker fra prinsippene om armlengdes avstand i form av markedspriser. Med særlig fokus på økt utvinning av modne felt og forlengelse av feltets levetid, mener OLF at forslaget om eierregulering ikke medvirker til en omprioritering fra leteaktivitet til produksjonsboring.

OLF er enig i at for felt der plan for utbygging og drift er godkjent, må bestemmelsen kun omfatte nye leieforhold. Etter vår oppfatning bør alle inngåtte avtaler falle utenfor kravet om godkjenning. Særlig når partsforholdet endrer seg, kan det virke svært uheldig at det må en særskilt godkjenning til. Blant annet vil kravet medføre at særskilt godkjenning må finne sted ved enhver endring av rettighetshaverne i feltet der det er inngått en avtale om leie av en produksjonsinnretning fra tilknyttede selskaper. Det samme gjelder for eksempel ved utøvelse av allerede eksisterende opsjoner i leieavtalen.

Det er også uklart hva konsekvensene blir for eksisterende avtaler hvis godkjenning ikke gis. Vil de selskaper som ikke har vært part i en utløsende transaksjon bli nødt til å avslutte avtaleforholdet? Dette kan virke sterkt urimelig, og er neppe tilsiktet etter vår forståelse.

OLF vil påpeke at leie av produksjonsinnretninger kan ha gode grunner for seg, og at disse grunnene også gjør seg gjeldene når dette skjer fra tilknyttede selskaper.

Uansett er det viktig at departementet kan gi samtykke til leie av produksjonsinnretning fra tilknyttet selskap, og er av den oppfatning at departementet bør gi slikt samtykke med mindre gode grunner i det enkelte tilfelle taler mot det.

Prinsipalt mener OLF at det ikke er behov for den foreslåtte forskriften.

Dersom den foreslåtte forskriften vedtas, mener OLF det må gis en klarere definisjon av begrepet "tilknyttet selskap". Definisjon av tilknyttet selskap bør følge samme definisjon som i samarbeidsavtalen eller aksjeloven.

En uavklart definisjon som nå er foreslått, medfører usikkerhet for de mulige investeringer et selskap skulle tenke seg å foreta. Det kan være en lønnsom investering sett fra ressursforvaltningsperspektiv at oljeselskaper investerer i riggselskaper for å etablere et finansielt grunnlag, tilstrekkelig til å sikre nybygg og dermed et mer likvid marked.

Med vennlig hilsen
OLF Oljeindustriens Landsforening

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Gro Brækken'.

Gro Brækken
Adm. dir.